

ΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟΧΩΡΙΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΠΟ

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ (1)

Τοῦ δειπνοῦ τελειωθέντος οἱ τρεῖς συνδαιτυμόνες μετέβησαν εἰς τὴν αἴθουσάν. Ἐκεῖ ἡ Λάμια εἶπε πρὸς τὸν ἱππότην μὲ φωνὴν ἐπίσημον,

— Αὐριον θὰ σὰς εἰπῶ ἐπὶ ποίοις ὁροῖς θὰ σὰς προσφέρω τὴν χεῖρά μου, καὶ ἂν δὲν τοὺς παραδεχθῆτε, θὰ ἀναχωρήσετε ἐκ τοῦ Διαβολοχωρίου διὰ νὰ σὰς δώσω δὲ δαῖγμα τῆς πρὸς ὑμᾶς ἐμπιστοσύνης μου, συγκατανεύω νὰ διέλθῃτε τὴν νύκτα ἔνδον τῆς οἰκίας ταύτης, μ' ὅλον ὅτι εἰς κἀνένα ἀκόμη δὲν ἔδωσα τὴν χάριν ταύτην. Ὁ Ψυχαρπάχτης θὰ σὰς ὁδηγήσῃ εἰς τὸ προωρισμένον διὰ σὰς δωμάτιον.

Ταῦτα εἰπούσα ἡ χήρα ἀπῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά της.

Ὁ Κρουστιλλάκ ἔμεινε μόνος καὶ ἀφῆρημένος.

— Λοιπὸν, ἀδελφὲ, τῷ εἶπεν ὁ κυνηγὸς, πῶς τὴν εὐρίσκεis τέλος πάντων;

— Πρὸς τί μὲ ἐρωτᾷς οὕτω, κύριε; θέλεις νὰ μ' ἐμπαίξῃς; ἠρώτησεν ὁ ἱππότης.

— Σὲ ἐρωτῶ διὰ νὰ μάθω πῶς ἤρρες τὴν ξενοδόχον μας.

— Τί νὰ σοῦ εἰπῶ... χωρὶς νὰ θέλω νὰ τὴν κατηγορήσω... δηλαδή καὶ σὺ θὰ ὁμολογήσῃς ὅτι εἶνε μία γυνή, τὴν ὁποίαν πολὺ δύσκολον εἰμὸς εἶναι νὰ ἐννοήσῃ κἀνείς, ἀπεκρίθη ὁ Κρουστιλλάκ μετὰ τινος πικρίας... ὥστε δὲν θὰ θαυμάσῃς ὅτι πρὶν νὰ εἰπῶ τὴν γνώμην μου θὰ σκεφθῶ ὀλίγον... Αὐριον σοῦ ἀποκρίνομαι... ἂν ἐπιτύχω νὰ ἀποκριθῶ εἰς ἐμὲ τὸν ἴδιον.

— Ἐὰν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου δὲν θὰ ἐσκεπτόμην, ἀλλὰ θὰ παρδεχόμην τυφλοῖς ὀφθαλμοῖς ὅ,τι μοῦ ἐπρότεινε καὶ θὰ τὴν ἐνυμφεύμην, διότι μὰ τὴν πίστιν μου, κἀνείς δὲν ἤξεύρει ποῖος ζῇ, ποῖος ἀποθνήσκει... Αἱ ὀρέξεις ἀλλάζουν μὲ τὴν ἡλικίαν καὶ αἱ ἡμέραι διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλην, ἀλλὰ δὲν ὁμοιάζουν.

— Δὲν μοῦ λέγεις, παρακαλῶ, μὲ τὰς παροιμίας καὶ τὰς παραβολὰς ποῦ θέλεις νὰ φθάσῃς; ἀνέκραξεν ὁ Γασκόνος ὀργίλως. Διατί δὲν τὴν νυμφεύσεις τότε ἡ εὐγενεία σου, ποῦ ὁμιλεῖς;...

— Ἐγώ;

— Ναί, σὺ.

— Διότι δὲν ἔχω ὀρεξίν ν' ἀποθάνω ἀπὸ τὰ γέλοια ἢ νὰ μεταβληθῶ εἰς φεγγοδόλον λυχνίαν.

— Καὶ νομίζεις ὅτι ἐγὼ ἔχω;

— Σὺ;

— Ναί... διατί τάχα νὰ ἐπιθυμῶ περισσότερον ἀπὸ σὲ νὰ ἶδω τὸν *Köckner* ἄνθρωπον, ὥς λέγει αὐτὴ ἡ γυνή... ὑπογράφοντα τὸ συμβόλαιον τοῦ γάμου;

— Τότε μὴ τὴν νυμφεύσεις, εἶσαι κύριος... Δικὴ σου δουλεία εἶνε αὐτό.

— Καὶ βέβαια, δική μου δουλεία εἶνε... καὶ θὰ τὴν νυμφευθῶ ἂν θέλω, διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ ἱππότης, ὅστις ἤρξατο φοβοῦμενος μὴ χάσῃ τὸ λογικὸν ἐν μέσῳ τοῦ χάους τούτου τῶν παραδόξων λογισμῶν.

— Ἡσύχασε, ἀδελφὲ, εἶπεν ὁ κυνηγός, μὴ θυμώνης, καὶ ἔχεις ἄδικον. Μήπως δὲν ἐφύλαξα τὸν λόγον μου; Δὲν σὲ ἔφερα εἰς τὸ Διαβολοχώριον; Ἰδοὺ ἡ ὠραιοτέρα γυνή τοῦ κόσμου σοὶ προσφέρει τὴν χεῖρα, τὴν καρδίαν της καὶ τοὺς θησαυροὺς της· τί θέλεις ἀκόμη;

— Θέλω νὰ ἐννοήσω τί συμβαίνει ἐδῶ, θέλω νὰ ἐννοήσω τί μοῦ συμβαίνει ἀπὸ δύο ἡδὴ ἡμερῶν, ὅ,τι εἶδον καὶ ἤκουσα ἀπόψε, ἀνέκραξεν ὁ Κρουστιλλάκ ἀπηλπισμένος, θέλω νὰ μάθω ἂν ἤμαι ἐξυπνος ἢ ἂν ἐνιρρεύωμαι.

— Ἄ! ἀδελφὲ, πολὺ ἐταράχθης, καὶ ἴσως ἀπόψε ἰδῇς κἀνὲν ὄνειρον τὸ ὁποῖον νὰ σὲ φωτίσῃ... Εἶνε ἀργά, ἐκοπιάσκαμεν πολὺ, λοιπὸν ἀκολούθησόν μοι.

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ κυνηγὸς ἔλαβεν ἐν κηρίον καὶ ἔκαμε σημεῖον εἰς τὸν ἱππότην νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Διήλθον πολλὰ δωμάτια μεγαλοπρεπῶς κεκοσμημένα, καὶ μίαν μικρὰν στοᾶν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁποίας εὗρον ἕνα θάλαμον πολὺ κομψόν, τοῦ ὁποίου τὰ παράθυρα ἐβλεπον πρὸς τὸν ὠρεῖον κήπον, περὶ οὗ εἶπομεν.

— Ἰπῆρξατε βεβαίως στρατιώτης ἡ κυνηγός, ἀδελφὲ, εἶπεν ὁ κυνηγός, ὥστε δύνασθε, ἐλπίζω νὰ κἀμῃτε καὶ ἄνευ ὑπηρετῶν. Κανείς ἄνθρωπος ἐκτὸς ἐμοῦ, τοῦ Καραῖου καὶ τοῦ Ἀνεμοστροβίλου, δὲν διέρχεται τὴν πρώτην θύραν τῆς οἰκίας ταύτης· ἀλλ' ἡ ὠραία ἡμῶν ξενοδόχος ἔκαμεν ἐξαίρεσιν δι' ἐσέ, ἡ ἐξαίρεσις ὅμως αὐτὴ πρέπει νὰ ἦναι καὶ ἡ μόνη, ὥστε, ἀδελφὲ, ἡ ὁ Θεὸς ἡ ὁ διάβολος φαίνεται ὅτι σὲ εὖνοεῖ.

(1) Συνέχεια ἀπὸ φυλλαδ. 94.

Ὁ κυνηγὸς ἐξῆλθε κλείων τὸν Κρουστιλλάκ διὰ διπλοῦ κλειθροῦ.

Ὁ ἰππότης μείνας μόνος, ἤνοιξε παρὰ θυρόν τι βλέπον πρὸς τὸν κῆπον· ἦτο δὲ αὐτὸ τετακτισμένον διὰ χαλυβδίνου δικτυώτου, τὸ ὁποῖον ἀδύνατον μὲν ἦτο νὰ συντρίψῃ τις, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον οὐδὲν ὑπέκρυπτεν ἐκ τοῦ ὥραιου κήπου τὸν ὁποῖον ἡ σελήνη ἐφώτιζε τότε μὲ γλυκεῖαν λάμψιν.

Ὁ Κρουστιλλάκ ἀνήμερος ἤρξατο ἐρευνᾶν τοὺς τοίχους καὶ τὸ ἔδαφος τοῦ δωματίου διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι οὐδεμίαν παγίδα ἔκρυπτον. Παρετήρησεν ὑπὸ τὴν κλίνην του, ἐκτίπησε τὸ ἔδαφος μὲ τὸ ξιφὸς του, Ἄλλ' οὐδὲν εὗρεν ὑποπτον.

— Ἐν τούτοις διὰ περισσοτέραν ἀσφάλειάν του ὁ ἰππότης ἀπεφάσισε νὰ κοιμηθῇ ἐνδυμένος ἔχων πλησίον τὴν σπάθην του.

Καίτοι προσεπάθησε νὰ μείνῃ ἄγρυπνος, οἱ κόποι ὅμως καὶ αἱ συγκινήσεις τῆς ἡμέρας ἐβόησαν πάραυτα αὐτὸν εἰς ὕπνον βαθύν.

.....

Ἡ Ἀγγελικὴ καθημένη εἰς τὴν αἶθουσαν περὶ ἧς εἶπομεν, ἔλεγεν εἰς τὸν κυνηγόν,

— Δυστυχῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ὀλιγώτερον ἀνόητος καὶ ὀλιγώτερον εὐπιστος, ἀφ' ὅ,τι ἐνομιζάμεν. Ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ ᾔνῃ κινδυνώδης.

— Ὅχι, ὅχι, ἔσο ἥσυχος, εἶπεν ὁ κυνηγός. Ἡ θείλησε νὴ φανῇ ἀτρόμητος, ἀλλ' αἱ δύο ἱστορίαι μας τὸν προσέβαλον. . . Διὰ πολὺν καιρὸν θὰ ἐνθυμῇται τὴν ἐσπέραν ταύτην, καὶ τὸ κυριώτερον θὰ ὁμιλῇ δι' αὐτήν. . . Πίστευσόν μοι δὲ ὅτι ὅλαι αἱ ὑπερβολαί, τὰς ὁποίας θὰ κάμῃ, θὰ ἀνανεώσωσι τὰς περὶ τοῦ Διαβολοχωρίου μυστηριώδεις διηγήσεις.

Ἄ! ἀνέκραξεν ἡ χήρα, ἔντρομος εἰσέτι ἐκ τῆς ἀναμνήσεως ταύτης. Ὅταν εἶπεν ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦτον κωμωδία, καὶ θὰ ἀνακαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν. . . χωρὶς νὰ τὸ θέλω ἐτρόμαξα.

— Μὴ βοῦῃσαι τίποτε, σοῦ λέγω, κορία Λάμια, ὑπέλαβε φαιδρῶς ὁ κυνηγός, καθημένος πλησίον τῆς Ἀγγελικῆς καὶ παρὰ τῶν αὐτῶν περιπαθῶς. Ἡ διαβολικὴ σου φήμη εἶνε πολὺ καλὰ στερεωμένη, ὥστε δὲν φοβεῖσαι νὰ ἐλαττωθῇ· πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι ἔχω φαντασίαν καὶ ὅτι ἡ γαῖά μου κόνις, καὶ τὸ πρᾶσινον ὑγρὸν μου ἔκαμαν θαύματα.

— Καὶ ὁ κόκκινός μου ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ὑπογράφει τὰ συμβόλαια, προσέθηκεν ἡ Ἀγγελικὴ καυχᾶζουσα, πῶς τὸν ἐλησμόνησες;

— Ὡ! πόσον σὲ ἀγαπῶ, εἶπεν ὁ κυνηγός, τρελὴ γελασίνα. Ὅταν σὲ βλέπω περίλυπον φοβοῦμαι μήπως ἡ κατοικία αὕτη σὲ δυσαρεστεῖ.

— Μοῦ κάμεις τὴν χάριν νὰ σιωπήσῃς; κύριε Ἀρπάχτη. Εἶνε δυνατόν νὰ δυσαρεστῶμαι ὅταν ἤμαι πλησίον σου; Μὴ ζηλοτυπῇς κατὰ τῶν ἀντιζήλων σου; Ἐρώτησέ τους ἂν τοὺς ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ σέ. Δὲν μοῦ ἐπρομήθευσες τὴν συναναστροφὴν καὶ διασκεδάσιν αὐτοῦ τοῦ Γασκό-νου, ὁ ὁποῖος τόσον μὲ ἔκαμε νὰ γελάσω; Νὰ εἰποῦμέν δὲ καὶ τὴν ἀλήθειαν, ἐπεράσαμεν καλὰ τὴν ἐσπέραν. . . ἴσως καὶ διότι οἱ ὀφθαλμοί μου ἀντίκριζαν τοὺς ὀφθαλμούς σου, κύριε ἐραστά μου. . . Ἀ! . . . ἀλλ' ἡ σελήνη εἶνε λαμπρά. . . ὑπάγωμεν νὰ κάμωμεν ἓνα περίπατον ἐκτός. . .

— Ἐκτός τῆς οἰκίας;

— Ναί, ὑπάγωμεν πρὸς τὸ μέγα βάραθρον, ἀφ' ὅπου φαίνεται ἡ θάλασσα, διότι μὲ αὐτὴν τὴν ὥραϊν νύκτα, τὸ θέαμα ὃ θὰ ᾔης μεγαλοπρεπές.

— Πολὺ καλὰ, ἰδιότροπον παιδί μου, λάβε ἐν σκέπασμα μαζὶ σου, εἶπεν ὁ κυνηγός ἐγειρόμενος.

— Καὶ σὺ λάβε τὸν Ἰσπανικὸν πῖλόν σου, κύριέ μου, καὶ ἐτοιμάσου νὰ μὲ σηκώσῃς εἰς τὰς ἀγκάλας σου, διότι εἶμαι ὀκνηρὰ καὶ δὲν δύναμαι νὰ περιπατήσω.

— Ἐτοιμος εἶμαι, κυρία μου! ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμεῖς νὰ ὑπάγωμεν πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ξενίου μας;

— Ὡ, ἐκείνος. . . Κύριος οἶδε τί τρομακτικὸν ὄνειρον βλέπει. . . Αὐριον τοῦ δίδομεν ἓνα ὁδηγὸν καὶ τὸν στέλλομεν εἰς τὸ καλόν. . .

— Ὅχι, ἄς τὸν κρατήσωμεν μίαν ἡμέραν ἀκόμη. . . θὰ σοὶ εἶπω τί φρονεῖ περὶ αὐτοῦ ὁ πᾶτερ Γριφόν. . . Ἐδῶ αἱ διασκεδάσεις εἶνε σπάνιαι. . . καὶ αὐτὸς θὰ σὲ διασκεδάσῃ.

— Ὅσέ! τί ὥραία νύκτα! εἶπεν ἡ Ἀγγελικὴ, ἀνοίχασα μίαν τῶν αὐλικῶν τοῦ παραθύρου. . . πολὺ εὐχάριστος εἶνε ὁ περίπατος. . .

Ἀνοιχθεῖσθαι τῆς ἐξωτερικῆς θύρας τοῦ Διαβολοχωρίου, ὁ κυνηγός καὶ ἡ χήρα, ἐξῆλθον τοῦ οἴκου.

.....

Παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα ὁ Κρουστιλλάκ διῆλθεν νύκτα ἐξαιρετον· ὅτε δὲ ἐξύπνησε τὴν ἐπιούσαν, ὁ ἥλιος πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἤδη ἀνατεῖλει. Εἶχον δὲ οἱ ὑπηρέται τὴν πρόνοιαν νὰ κλείσωσιν ἐξωθεν τὰς θυρίδας διὰ νὰ μὴ ταράζωσιν αἱ ἀκτῖνες αὐτοῦ τὸν ὕπνον του.

Ὁ ἰππότης εἶχε κοιμηθῇ ἐνδεδυμένος, κατήλθε

λοιπὴν τῆς κλίνης του καὶ ἐβάδισε πρὸς τὸ παρὰθυρον τοῦ ὁποίου ἀνεπέτασε τὴν αὐλαίαν.

Ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του! Εἰς τὴν ἄκραν μακρᾶς παρόδου ὑπὸ εὐωδῶν καὶ εὐχρόων ἀνθέων κεκοσμημένης παρετήρησε τὴν Λάμιαν περιπατοῦσαν καὶ νωχελῶς στηριζομένην εἰς τὸν βραχίονα ἐνὸς Καραΐθου, ὑψηλοῦ καὶ ῥωμαλέου ἀναστήματος.

Ὁ Καραΐθης οὗτος εἶχε τὸ χρῶμα φαῖον, ἡ δὲ μαύρη καὶ στιλπνὴ κόμη του, κεχωρισμένη ἐν τῷ μέσῳ τῆς κεφαλῆς του, ἐπιπτεν ἐκατέρωθεν τῶν παρειῶν του. Ὁ πῶγων του ἦτο ἐπιμελῶς ἐκτενισμένος, περὶ δὲ τὸν τράχηλόν του ἐκρέματο ἐν καρακολλί, ἥτοι εἶδος μετάλλου συγκειμένου ἐκ χρυσοῦ, χαλκοῦ καὶ ἀργύρου, τοῦ ὁποίου μόνοι οἱ Ἰνδοὶ ἐγνώριζον τὴν κατασκευὴν. Ἐφερε δὲ εὐρὺν χιτῶνα, ἐπέχοντα τόπον μανδύου καὶ εἰς τοὺς πόδας ἔφερε σανδάλια ἐκ δερμάτος πολυχρόου.

Ἡ Ἀγγελικὴ καὶ ὁ Γιουμαλέης (διότι ἦτον αὐτός) ἐβάδιζον βραδέως καὶ κατευθύνοντο κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ παρὰθυρον, ὅπισθεν τοῦ ὁποίου ὁ Γασκόνος κεκρυμμένος τοὺς κατεσκόπευε.

Ζῶνὴ ἐρυθρόχρους ἔσφιγγε περὶ τὴν λεπτὴν ὀσφὺν τῆς χήρας ἐσθῆτα ἐκ λευκῆς μουσελίνης. Ἡ ξανθὴ κόμη τῆς ἐπιπτε βοστρυχηδὸν περὶ τὸ νεαροῦ καὶ δροσεροῦ προσώπου τῆς, τὸ ὅποιον ὁ τυχοδιώκτης δὲν εἶχεν ἀκόμη ἰδεῖ τὴν ἡμέραν ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ θαυμάσῃ τὸ καθαρὸν καὶ λευκὸν χρῶμά τῆς, τὰς ῥοδόχρους καὶ διαφανεῖς παρειάς τῆς, τοὺς κυανοὺς καὶ διαπεραστικούς ὀφθαλμούς τῆς.

Τὴν προτεραιάν ἡ Ἀγγελικὴ εἶχε φανῇ εἰς τὸν Κρουστιλλάκ ἐν τῇ λάμψει μεγαλοπρεποῦς ἱματισμοῦ ἁλλὰ αἱ παράδοξοι ἐξομολογήσεις αὐτῆς καὶ τοῦ κυνηγοῦ, ἀνέμιζαν εἰς τὸν θαυμασμόν τοῦ ἱππότου πείσμα, ἀνυπομονησίαν καὶ φόβον, ὥστε εἶχε μᾶλλον ἐκθαμβωθῇ ἢ συγκινήθῃ ἐκ τῆς ὡραιότητος τῆς Ἀγγελικῆς. Ἀλλ' ὅταν τὴν εἶδε τὸ πρῶτ' ὅσον χαρίεσαν, ἡσθάνθη βαθεῖαν ἐντύπωσιν... ἐλησμόνησε τοὺς θησαυροὺς τῆς Λάμιας... ἐλησμόνησε τὰ τρομερὰ συμβάντα, τὰ ὁποῖα τῷ ἐδιηγῆθη. Ἐλησμόνησε τὸ Διαβολοχώριον καὶ τὸν ἀνθρωποφάγον, καὶ ἔστρεψεν ὅλην αὐτοῦ τὴν διάνοιαν πρὸς τὸ θελκτικὸν πλᾶσμα, τὸ ὅποιον εἶχεν ἐνώπιόν του.

Ὁ ἔρως... ναι ἀληθῆς ἔρως κατέλαβεν ἀμέσως τὴν καρδίαν τοῦ τυχοδιώκτου... ἥτις ἔως τότε ἦτο ὅσον ἀνέραστος. Ὅσον δὲ ταχέως τὸ

πάθος ἐκείνῳ τῷ ἀνεπτύχθῃ, τόσον καὶ εἰλικρινέστερον ὑπῆρχεν.

Ἀγαμφιλόως τὴν προτεραιάν ὁ Κρουστιλλάκ διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος ζωηρᾶς ταραχῆς, μεγίστης συγκινήσεως, παραδόξων σκέψεων, ὥστε δὲν ἠδυνήθη ἐπαξίως νὰ ἐκτιμῇ τὴν Λάμιαν. Ἦσυ χάσας δὲ διὰ τοῦ ὕπνου καὶ τῆς ἀναπαύσεως, ἐξελάμβανε τὸ παρελθὸν ὡς ὄνειρον, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι πρῶτον ἦδη ἔβλεπε τὴν Ἀγγελικὴν. Θαυμάζων τὸ κομψὸν ἐκεῖνο ἀνάστημα, ὅπερ μετὰ τοσαύτης χάριτος ἐκρύπτετο ὑπὸ τὴν ἐκ μουσελίνης ἐσθῆτα, ἐλησμόνει τὴν ἀδαμαντοκόλλητον ἐκείνην ἀλουργίδα, μὲ τὴν ὁποίαν τὴν εἶδε περιβεβλημένην τὴν προτεραιάν. Ἐξήτει εἰς μάτην ἐν τῇ χαριέσει ἐκείνῃ φυσιογνωμίᾳ νὰ ἀνεύρῃ τὰ διαβολικὰ μειδιήματα τῆς παραδόξου γυναικὸς, ἥτις ἔκαμνε τόσον κακοὺς ἀστεϊσμούς περὶ τριῶν ἀποθανόντων συζύγων.

Τέλος ὁ δυστυχὴς Κρουστιλλάκ ἠγάπα... ἔσως αὐτὸς καὶ οὐχὶ ἡ Λάμια μετεβλήθη... Ἀλλὰ μετὰ τοῦ ἔρωτος ἐπῆλθε καὶ πᾶν εἶδος σκληρᾶς ζηλοτυπίας.

Βλέπων τὴν Ἀγγελικὴν καὶ τὸν Γιουμαλέην, ὁ τυχοδιώκτης ἡσθάνθη ὀργὴν μεγίστην... ἀνησυχίαν ἐξάλλον ἠνωμένην μετὰ περιεργείας.

Φεῦ! δι' αὐτόν... ὅποιον θέαμα.

Ὅτε μὲν ἡ Ἀγγελικὴ ἐγκατέλειπε τὸν βραχίονα τοῦ Καραΐθου διὰ νὰ τρέξῃ μετὰ παιδικῆς ἀφελείας ὅπισθεν ἐντόμων καλλιπτερόων ἢ διὰ νὰ κόψῃ εὐωδὲς τι ἄνθος, ὅτε δὲ ἐπανήρχετο πλησίον τοῦ Γιουμαλέην, ὅστις ἀμέριμνος, καὶ σοδαρὸς ἐφάνετο αἰσθανόμενος πρὸς τὴν νέαν γυναῖκα τρυφερὰν ἀγάπην καὶ προστασίαν.

Ἄλλοτε ὁ Καραΐθης ἐδίδεν εἰς τὴν Ἀγγελικὴν τὴν χεῖρά του, ἵνα τὴν ἀσπασθῇ.

Εὐδαίμων καὶ ὑπερήφανος διὰ τὴν εὐνοίαν ταύτην ἡ Λάμια ἔφερε τὴν χεῖρα ταύτην εἰς τὰ χεῖλη τῆς μὲ ἥθος σεβασμοῦ ἅμα καὶ ἀγάπης... ὡς ἐὰν ἦτο γυνὴ τοῦ Καραΐθου, συνειθισμένη νὰ ζῇ ὡς δούλη ὑποτεταγμένη καὶ ἀφωσιωμένη εἰς τὸν σύζυγόν τῆς.

Ὁ Γιουμαλέης ἐκράτει ἐν ἄνθος λαμπρὸν, τὸ ὅποιον ἡ χήρα τῷ εἶχε δώσει. Πιερόντος τοῦ ἀνθους τούτου, ἡ Ἀγγελικὴ ἔδραμε νὰ τὸ λάβῃ καὶ τῷ τὸ προσφέρῃ, χωρὶς ὁ ἄγριος τὴν ἐλαχίστην νὰ κάμῃ χειρονομίαν διὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ ἢ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ διὰ τὴν προθυμίαν μεθ' ἧς ἐπραξε τοῦτο.

— Ἀνόητον καὶ χονδροειδέστατον ζῶν! ἀνέ-

κραζεν ὁ Κρουστιλλὰν πλήρης ὀργῆς. Ὡς ἂν Σουλ-
τάνος φέρεται!.. Πῶς τὸ ἀξιολάτρευτον αὐτὸ
πλάσμα καταδέχεται νὰ ἀσπάζεται τὴν χεῖρα
τοῦ Κανιδάρου, ὅστις τὸν μόνον ἔπαινον τοῦ μα-
καρίτου πάτερ Συμεὼν ὁποῦ ἔκαμνε ἦτο νὰ εἰπῇ
ὅτι τὸν ἔφαγε... Σήμερον εἶς ἀνθρωποφάγος,
χθὲς εἶς κυνηγὸς ταύρων, αὖριον ἔσως εἶς κατα-
δρομεύς... αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶνε ἀληθὴς Μεσσα-
λίνα! ἀνέκραζεν ὁ Κρουστιλλὰν ἀπηλπισμένος
ἅμα καὶ ἐκπεπληγμένος διότι ἠσθάνετο ὅτι τα-
χέως κατελήφθη ἀπὸ τὸ πάθος.

Ἡ χήρα καὶ ὁ Καραῖθης ἐπλησίασαν ἐπὶ μάλ-
λον καὶ μᾶλλον εἰς τὸ παρήθυρον, ἀφ' ὅπου ὁ ἱπ-
πότης τοὺς κατεσκόπευεν, ἀκούων τὴν συνομι-
λίαν των.

Ὁ Γιουμαλέης ὠμίλει Γαλλιστὶ μὲ προφορὰν
ὅμως ἥτις ἐπρόδιδε τὸν ἄνθρωπον τῆς φυλῆς του.
Οἱ λόγοι του ἦσαν σπάνιοι καὶ βραχεῖς.

Ὁ Κρουστιλλὰν ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους ἐκ
τῆς ἀρξαμένης ἤδη συνομιλίας.

— Γιουμαλέη, ἔλεγεν ἡ μικρὰ χήρα, ἥτις ἐρεί-
δετο ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Καραῖθου, παρατη-
ροῦσα αὐτὸν τρυφερῶς, Γιουμαλέη, εἰσθε, κύριός
μου, θὰ σὰς ὑπακούω· δὲν εἶνε καθήκόν μου νὰ
σὰς ὑπακούω;

— Εἶνε καθήκόν σου, εἶπεν ὁ Καραῖθης· ἡ ἀ-
ξιοπρέπεια τοῦ ἀνδρὸς ἀπαιτεῖ τοῦτο.

— Γιουμαλέη, ἡ ζωὴ μου εἶνε ζωὴ σου, οἱ
στοχασμοί μου ἀνήκουσιν εἰς σέ, ὑπέλαβεν ἡ Ἀγ-
γελική. Εἰπέ μοι νὰ πάρω τὸ δηλητήριον τοῦτο
καὶ θέλω τὸ πάρει διὰ νὰ σὲ ἀποδείξω ὅτι ἀνή-
κω εἰς σέ, καθὼς τὸ βέλος σου, καθὼς τὸ τόξον
σου, καθὼς ἡ πυρόρα σου σοὶ ἀνήκουσι.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ Ἀγγελική ἐδείκνυνεν εἰς
τὸν σιωπηλὸν Καραῖθην καρπὸν τινα κιτρινόχρου
περιέχοντα τὸ σφοδρότερον δηλητήριον. Ὁ Γιου-
μαλέης ἀφ' οὗ ἐπὶ τινος στιγμῆς παρετήρησε τὴν
Ἀγγελικὴν μὲ ὅμμα διαπεραστικόν, ἔκαμε μίαν
χειρονομίαν, ὑψῶν τὸν λιχανὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς.

Εἰς τὸ σιωπηλὸν τοῦτο σημεῖον, ἡ χήρα ἐπλη-
σίασε τόσον ταχέως τὸν θανατηφόρον καρπὸν εἰς
τὰ χεῖλη της, ὥστε ἄνευ ἔτι ταχυτέρου κινήμα-
τος τοῦ Καραῖθου, ἤθελεν ἔσως τῷ δώσει τὴν ὀλε-
θρίαν ἀπόδειξιν τῆς τυφλῆς ὑπακοῆς εἰς τὰς ἰδιο-
τροπίας τοῦ κυρίου της.

Κίνημα ἀκκαριάς ὡς ἡ ἀστραπὴ φρίκης διέ-
σπειρε τὴν ἀπαθὴ τοῦ Καραῖθου φυσιογνωμίαν,
καθ' ἣν στιγμὴν ἡ χήρα ἐπλησίασε τὸν δηλητη-
ριώδη καρπὸν εἰς τὰ χεῖλη της· ἀλλ' ἀνέλαβε πα-

ραχρῆμα τὴν ἀταραξίαν του, κατεβίβασε τὴν χει-
ρα τῆς Ἀγγελικῆς, ἐρίλησε τὴν νεάνίδα εἰς τὸ
μέτωπον, λέγων μὲ φωνὴν ἠχέουσαν καὶ γλυ-
κειάν,

— Εὐγέ σου!

Τὴν στιγμὴν ταύτην οἱ δύο περιδιαβάζοντες
εὕρισκοντο πλησίον τοῦ παρήθρου τοῦ Κρουστιλ-
λά, ὥστε οὗτος φοβήθηκε μὴ τὸν καταλάβωσιν
ὡς ὠτακουστήν, ἀπεσύρθη ἀποτόμως ἐν τῷ δω-
ματίῳ λέγων·

— Πόσον ἐφοβήθη μ' αὐτὸ τὸ δηλητήριον!..
καὶ αὐτὸ τὸ τετράποδον, τὸ ζῶον ἀληθινὰ, ποῦ
δομοιάζει σὰν χοῖρος τόσον διὰ τὸ χρώμα, ὅσον
καὶ διὰ τὴν βραδύτητα τῶν κινήσεών του, νὰ τῆς
εἰπῇ Εὐγέ σου... Τί πράγμα καὶ αὐτό; εἰς ἐν
σημεῖον αὐτοῦ ὑπῆγε νὰ φαρμακευθῇ;... αἱ γυ-
ναῖκες αἱ ἰδιότροποι ὅλα τὰ κάμνουν... Καὶ με-
τὰ τινων στιγμῶν σκληρὰς σκέψεως ὁ Γασκόνης
προσέθηκεν

— Αὐτὸ εἶνε ἀνεξήγητον... νὰ ἀγαπᾷ μία
γυναῖκα ἓνα ἄνδρα, αὐτὸ καταλαμβάνεται... νὰ
ἀγαπᾷ δύο... συμβαίνει καὶ αὐτὸ... μ' ὅλον
ὅτι εἶνε τερατιῶδες... ἀλλὰ νὰ ἀγαπᾷ τρεῖς διὰ
μιάς... αὐτὸ εἶνε αἰνίγμα... Πῶς μετὰ τὸν
καταδρομέα καὶ τὸν κυνηγὸν ἡ Λάμια εἰμπορεῖ
νὰ ἀγαπᾷ καὶ αὐτὸν τὸν ἀνθρωποφάγον... ὅστις
τρώγει τοὺς ἱεραποστόλους... χωρὶς τέλος πάν-
των νὰ συλλογίζεται ὅτι θὰ μὲ νυμφευθῇ... Ἐ-
δῶ εἶνε νὰ χάσῃ τις τὸν νοῦν του... Βέβαια
δὲν θέλω νὰ μείνω ἐδῶ... ὀχι, χιλιάκις ὀχι...
ὅ,τι βλέπω μὲ δυσαρτετεῖ πολὺ... θὰ ἤμην πο-
λὺ ἀνόητος ἂν ἡγάπων τοιαύτην γυναῖκα... θὰ
ἔχανα ὅλην μου τὴν ἀξίαν... ὁ ἀληθὴς ἔρως ἀ-
πομαρτάνει τὸν ἄνθρωπον... Νὰ φύγω... νὰ φύ-
γω ἀπ' ἐδῶ... ἦτο μανία, ὄνειρον... ἤμην ἀ-
νόητος... Πρέπει νὰ παραιτήσω τὴν οἰκίαν αὐ-
τὴν νὰ ὑπάγω νὰ εὔρω τὸν πλοίαρχον τῆς Λι-
κόρνης... Καὶ βέβαια, καλλίτερα νὰ καταπίνῃ
τις κηρία διὰ νὰ διασκεδάξῃ τὸν κύρ Δανιὴλ, πα-
ρὰ νὰ μένῃ ἐδῶ.

Ὁ ἱππότης διεκόπη εἰς τὰς θλιβεράς σκέψεις
του ἀπὸ τὴν γραίαν ὑπηρετρίαν, ἥτις ἦλθε νὰ
κρούσῃ τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνός του διὰ νὰ τὸν
εἰδοποιήτῃ ὅτι ὁ μαῦρος, ὅστις τὴν προτετραίαν
τὸν εἶχεν ὑπηρετήσῃ ὡς θαλαμηπόλος, τὸν ἐπερί-
μενεν εἰς τὸ ἐξώτερον οἶκημα.

Ὁ Κρουστιλλὰν ἠκολούθησε τὴν ὑπηρετρίαν,
ἐκτενίσθη ἐξυρίσθη, ἐνεδύθη καὶ ἐπανῆλθεν ὅπως

περιμείνῃ τὴν Λάμιαν ἐν τῷ αὐτῷ δωματίῳ ἐν τῷ ὁποίῳ τὴν εἶχε περιμείνει τὴν προτεραίαν. —

10.

Ὁ ἀληθὴς ἔρωσ.

Ἰδοῦσα τὴν Λάμιαν ὁ Κρουσιτλάκ ἀκουσίως αὐτοῦ ἠρυσθίαν.

— Ἦμην πολὺ κακὴ χθὲς, δὲν εἶνε ἀλήθεια; εἶπεν ἡ Ἀγγελικὴ πρὸς τὸν ἱππότην μετὰ γοητευτικοῦ μειδιάματος. Σὰς ἔδωσα κακὴν περὶ ἐμοῦ ιδέα, ἐπιτρέψασα εἰς τὸν Ψυχαρπάχτην νὰ διηγηθῇ παντὸς εἶδους ἀνοησίας· ἀλλ' ἄς παύσωμεν πλέον τὴν ὁμιλίαν αὐτὴν. . . Ἀλήθεια! ὁ Καραϊθὴς Γιουμαλέης εἶν' ἐδῶ.

— Τὸν εἶδον ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου μὲ σὰς, κυρία, εἶπε πικρῶς ὁ τυχοδιώκτης καὶ ἐσκέφθη καθ' ἑαυτόν. — Νὰ μὴ ἔχη καὶ διόλου ἐντροπήν... τί δυστυχία! νὰ ᾔην τόσον εὐμορφη. . . Ἀλλὰ, Κρουσιτλάκ, ἐδῶ σὲ θέλω νὰ φανῇς ἀλλόνητος.

— Δὲν εἶν' εὐμορφος ὁ Γιουμαλέης; ἠρώτησεν ἡ χήρα μὲ ὕψος θριαμβευτικόν.

— Χοῦμ! χοῦμ. . . εἶνε πολὺ ὠραίος δι' ἓνα ἄγριον, ἀπεκρίθη μετὰ πείσματος ὁ ἱππότης· ἀλλ' ἐπειδὴ εἴμεθα μόνοι, σὰς παρακαλῶ, κυρία, νὰ μου ἐξηγήσῃτε (καὶ μὴ σὰς κακοφανεῖ τὸ ἐρώτημά μου, διότι αἱ περιστάσεις, βλέπετε, μου δίδουν τὸ δικαίωμα νὰ σὰς ὑποβάλω) πῶς ἀπὸ σήμερον ἔω; αὐριον εἰμφορεῖτε νὰ ἀλλάξετε τόσους ἑραστάς;

— Ὡ θεέ μου, εἶπεν ἀδιαφόρως ἡ χήρα, ὁ ἕνας ἔρχεται, ὁ ἄλλος φεύγει. . . τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀπλούστατον.

— Ὁ ἕνας, ἔρχεται ὁ ἄλλος φεύγει, εἶνε ἀπλούστατον τῷ ὄντι ὑπὸ πρώτῃν ἐποψίν. . . ἀλλὰ, κυρία, ἡ φύσις καὶ ἡ ἠθικὴ ἔχουσιν ὅρους. . .

— Ἀφοῦ μὲ ἀγαποῦν περιπαθῶς καὶ οἱ τρεῖς, διατί νὰ μὴν ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ καὶ τοὺς τρεῖς;

Ἡ ἀπόκρισις αὕτη ἐδόθη μετὰ τσαύτης φιλαρεσκείας, ὥστε ὁ ἱππότης εἶπε καθ' ἑαυτόν.

— Χωρὶς ἄλλο ἡ δυστυχὴς αὕτη ἀνετράφη εἰς κάμμιαν ἔρημον, εἰς κἄνεν σπήλαιον, διότι δὲν ἔχει διόλου γνῶσιν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ. . . τῆς λείπει ἡ ἀνατροφή. . . Καὶ προσέθηκεν ὑψηλοφῶνως μετὰ τινος σαρκῆς. — Θὰ σὰς εἰπῶ, κυρία, ἔστω καὶ ἂν μὲ ἐκλάβητε δι' ἓνα ἀδιάκριτον, δι' ἓνα ὀχληρὸν, ὅτι σήμερον τὸ πρῶτ' ἐνῷ περιεφέρεσθε μὲ τὸν Καραϊθὴν, σὰς εἶδον καὶ σὰς ἔκρουσα. Πῶς συμβαίνει ὁμοῦ, δὲν ἐννοῶ, εἰς ἐν μεῦμα αὐτοῦ ν' ἀποφασίσῃτε, μὲ κίνδυνον ν' ἀπο-

θάνητε, νὰ φέρητε εἰς τὰ χεῖλη σας, τὸν φαρμακερὸν ἐκεῖνον καρπὸν;

— Ἐὰν ὁ Γιουμαλέης μοι ἔλεγεν «ἀπόθανε,» θὰ ἀπέθνησκα, ἀπεκρίθη ἡ χήρα μετὰ παραφορᾶς.

— Ἀλλὰ τί θὰ ἔλεγεν ὁ κυνηγὸς καὶ ὁ καταδρομεὺς; ἔαν ἀπεθνήσκατε διὰ τὸν Καραϊθὴν;

— Θὰ ἔλεγον ὅτι ἔκαμα καλῶς.

— Καὶ ἂν σὰς ἐζήτουν ν' ἀποθάνητε δι' ἐκείνους;

— Θὰ ἀπέθνησκα δι' ἐκείνους.

— Ὡς διὰ τὸν Γιουμαλέην;

— Ὡς διὰ τὸν Γιουμαλέην.

— Τοὺς ἀγαπᾶτε λοιπὸν καὶ τοὺς τρεῖς ἐξί- σου;

— Ναί, διότι καὶ οἱ τρεῖς μὲ ἀγαποῦν ἐξίσου.

— Εἶνε μία ιδέα ἀδιάσειστος, καὶ δὲν εἶνε μέσον νὰ τῆς τὴν ἐκβάλω, διανοήθη ὁ Γασκόνος, καὶ ματαίως κοπιᾷ ἄλλως; ὁ τόπος μὲθ' οὗ ὁμιλεῖ εἶνε πολὺ ἀθῶος, ὥστε δὲν φαίνεται προσπειρημένος. Πιθανὸν τὰ κακὰ στόματα νὰ συκοφαντῶσι τὴν ἀδελφικὴν ἱσὺς ἀγάπην, τὴν ὁποίαν ἡ νέα αὕτη γυνὴ τρέφει πρὸς τοὺς τρεῖς κακούργους. . . καὶ ὁμοῦ ὁ κυνηγὸς τοῦ ἔδωκε νὰ καταλάβω. . . ἀλλ' ἴσω; νὰ ἐκατάλαβα καὶ κακῶς. . . καὶ ἐπειδὴ θὰ τὴν ἀφήσω, ἀγαπῶ καλῶτερον νὰ πιστεύω ὅτι εἶνε ἀθῶα παρὰ ἔνοχος, μ' ὅλον ὅτι, νὰ εἰπωμεν τὴν ἀλήθειαν. . . εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ τὴν ἀθώωσῃ τίς. Αἰὶ ὑπέλαβεν— Ἐχω μίαν τελευταίαν ἐρώτησιν ἀκόμη, κυρία. Ποῖος ἦτον ὁ σκοπὸς τῶν ἀγρίων ἀστεϊσμῶν, τοὺς ὁποίους σεῖς καὶ ὁ κυνηγὸς ἐκάματε χθὲς περὶ τῶν δύο συζύγων σας, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς ἀπέθανεν ἀπὸ τὰ γέλοια, καὶ ὁ ἄλλος μετεβλήθη εἰς λυχνίαν, χάρις εἰς τὴν ἐπέμβασιν τοῦ κοκκίνου ἀνθρώπου, ὅστις ὑπογράφει, κατὰ τὸν αὐτὸν ἀστεϊσμόν, τὰ συμβόλαιά σας; . . Ἐννοεῖτε καλῶς, κυρία, ὅτι μ' ὅλον ὅτι εἰμαι πολὺ ὑποχρεωμένος εἰς σὰς, μοῦ εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ πιστεύσω εἰς τοιαύτας ἀνοησίας.

— Δὲν εἶνε αὐταὶ ἀνοησίαι. . .

— Καὶ πῶς θέλετε νὰ πιστεύσω. . .

— Ὡ! πρέπει γὰρ πιστεύσῃτε ὅχι μόνον αὐτὰ, ἀλλ' ἀκόμη καὶ ἄλλα πράγματα. . . εἶπεν ἡ χήρα μὲ τόνον παραδόξον.

— Καὶ πότε θὰ μοῦ ἐξηγήσῃτε αὐτὰ τὰ μυστήρια;

— Ὅταν σὰς εἰπῶ τί ἀπαιτῶ διὰ τὴν ἑνωσίν μας.

— Α! ἀρχίζει πάλιν τὸν αὐτὸν ἀστεϊσμόν, εἶπε καθ' ἑαυτόν ὁ Γασκόνος. Ἄς προσποιηθῇ τὸν

εὐήθη διὰ τὸ νὰ ἰδῶμεν ποῦ θὰ φθάσῃ ἐπιθυμῶ μά-
λιστα νὰ προβῇ πολὺ, διὰ τὸ νὰ σβεσθῇ ὁλοσχερῶς
ὁ ἀνόητος ἔρωσ μου. Καὶ ὑπολαβὼν εἶπε,

— Δὲν μοὶ ὑπεσχέθητε σήμερον, κυρία, νὰ μοὶ
εἰπῇτε τί ἀπαιτεῖτε διὰ τὴν ἑνωσίν μας;

— Ναι.

— Καὶ ποῖαν ὥραν.

— Τὴν ἐσπέραν περὶ τὴν ἀνατολὴν τῆς σελη-
νης.

— Διατί τότε κυρία;

— Αὐτὸ εἶνε μυστικόν, τὸ ὁποῖον θὰ μάθῃτε
μαζί με τὰ ἄλλα.

— Καὶ ἂν σὰς νυμφευθῶ δὲν μοῦ δίδετε παρὰ-
τασιν πλέον τοῦ ἐνὸς ἔτους νὰ ζήσω;

Ἡ Λάμια ἐστέναξε καὶ εἶπε θλιβερῶς σείουσα
τὴν ὡραίαν κεφαλὴν της.

— Φεῦ! ὄχι... ὄχι περισσότερον τοῦ ἐνὸς ἔ-
τους.

— Ἄς ἐξακολουθήσω πάντοτε νὰ φαίνωμαι εὐή-
θης, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Γασκόνος, καὶ προσέθηκε,

— Προέρχεται τάχα ἀπὸ τὴν θέλησίν σας νὰ
ῥῖνε αἱ ἡμέραι μου μετρημέναι;

— Ὁχι, ὦ! ὄχι, ἀνέκραξεν ἡ χήρα.

— Ὡστε προσωπικῶς δὲν με μισεῖτε; εἶπεν ὁ
Κρουστιλλάκ.

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἡ φυσιογνωμία τῆς
Λάμιας ἥλλαξεν ὁλοσχερῶς ἔκφρασιν καὶ κατέ-
στη σοβαρὰ ἀνῳρθωσε λοιπὸν ὑπερηφάνως τὴν
μικρὰν κεφαλὴν της, καὶ ὁ ἱππότης ἐξεπλάγη ἐκ
τοῦ ὕφους, τῆς εὐγενείας καὶ τῆς ἀγαθότητος ἣτις
διεδόθη εἰς ἅπαντας τοὺς χαρακτῆράς της.

— Ἀκούσατέ με, τῷ εἶπε με φωνὴν περιπαθῆ
ἀλλὰ προστατευτικὴν. Ἐπειδὴ περιστάσεις τινες
τῆς ζωῆς μου με ὑποχρεοῦσιν εἰς διαγωγὴν ἐνίοτε
παράδοξον, ἐπειδὴ καταχρῶμαι ἴσως τῆς ἐλευ-
θερίας μου, μὴ νομίζετε ὅτι καὶ παραγνωρίζω
τοὺς γενναιοκάρδους ἀνθρώπους.

Ὁ Κρουστιλλάκ παρετήρει τὴν χήραν μετ' ἀ-
πιστεύτου ἐκπλήξεως, ὥς νὰ μὴν ᾔτο πλέον ἡ αὐ-
τὴ γυνή. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Λάμια τῷ ἐφεί-
νετο μεγάλη κυρία, καὶ ἡ ἰδέα αὕτη τοσοῦτον τὸν
ἐξεφόβισεν, ὥστε δὲν εὔρε λόγους ν' ἀποκριθῇ.

Ἡ δὲ Λάμια ὑπέλαβε.

— Μ' ἐρωτᾶτε ἂν σὰς μισῶ, κύριε. Δὲν εἴμε-
θα ἀκόμη εἰς τὴν περίστασιν, καθ' ἣν τὰ αἰσθή-
ματα, εἴτε καλὰ, εἴτε κακὰ, δύνανται νὰ περιμεί-
νωσι τοιαύτας διασαφῆσεις... ἀλλ' εἶμαι μακρὰν
τοῦ νὰ σὰς ἀγαπῶ... Εἰσθε βεβαίως πολὺ μά-
ταιος, πολὺ ἀδόλεσχος, πολὺ ἐγωϊστῆς...

— Κυρία...

— Ἀλλ' εἰσθε καλὸς, ἀλλ' εἰσθε γενναιοφρῶν,
ἀλλὰ θὰ ῥῖσθε ἄξιος, εἰμὶ βεβαία, πάσης ἀφοσιώ-
σεως. Εἰσθε πτωχὸς, εἰσθε σκοτεινῆς καταγω-
γῆς...

— Κυρία, τὸ ὄνομα τῶν Κρουστιλλάκ... εἶνε
ὑπὲρ πᾶν ἄλλο λαμπρὸν, ἀνέκραξεν ὁ ἱππότης μὴ
δυνάμενος πλέον νὰ περιστείλῃ τὴν ἐπαρσίν του.

Ἡ χήρα ἐξακολούθησε χωρὶς νὰ δείξῃ ὅτι ἔδω-
σε προσοχὴν εἰς τὸν ἱππότην.

— Ἄν ἐγεννᾶσθε πλούσιος καὶ ἰσχυρὸς, ἠθέ-
λατε κάμει εὐγενῇ χρῆσιν τῆς δυνάμεως καὶ τοῦ
πλούτου σας. Ἡ δυστυχία ἤθελε σὰς συμβουλεύ-
σει πολὺ χειρότερον, ἀφ' ὅ,τι ἐπραξε, διότι ὑπε-
φέρατε πολλὰς στερήσεις...

— Ἀλλὰ, κυρία...

— Ἡ πενία σὰς εὗρεν ἀμέριμον καὶ πλήρη αὐ-
ταπαρνήσεως, ἡ δὲ εὐτυχία ἤθελε σὰς εὖρη γεν-
ναῖον καὶ ἀγαθοεργόν. Ἐν ἐνὶ λόγῳ δὲν θὰ ῥῖσθε
χειρότερος ἐν τῇ εὐπορίᾳ ἀφ' ὅ,τι εἰσθε ἐν τῇ δυ-
συχίᾳ. Ἄν τὰ ἀγαθὰ ὑμῶν προτερήματα δὲν
ὑπερέβαινον κατὰ πολὺ τὰς νεκρῶν ὑμῶν ἀφρο-
σύνας, ὁ οἶκος οὗτος, ἐστὲ βεβαίος, δὲν ἤθελε σὰς
ἀνοιχθῇ, κύριε. Ἄν δ' ἡ πρότασις, ἣν τὸ ἐσπέραν
θὰ σὰς κάμω, δὲν σὰς εὐχαρίσται... εἶμαι πε-
πεισμένη τοῦλάχιστον ὅτι δὲν θὰ φέρντε μαζί
σας κακὴν ἀνάμνησιν τῆς Λάμιας. Περιμείνατέ
με ἐδῶ, προσέθηκε μειδιῶσα, ὑπάγω νὰ ἴδω τὸ
ἐτοιμαζόμενον γεῦμα τοῦ Γιουμαλέν, διότι ἐθι-
μον εἶνε παρὰ τοῖς Καραΐβαις, αἱ γυναῖκες μόναι
νὰ φροντίζωσι δι' αὐτὸ, καὶ ἐπιθυμῶ τοῦλάχιστον
ὥστε ὁ Γιουμαλέν νὰ νομίζῃ ὅτι εὐρίσκεται εἰς
τὴν κατοικίαν του.

Ἡ συνδιάλεξις αὕτη ὑπῆρξεν, ὡς κοινῶς λέγε-
ται, τὸ *loussimor* τοῦ δυστυχικοῦ ἱππότου.

Οἱ ἄπλοι καὶ περιπαθεῖς λόγοι τῆς Ἀγγελί-
κῆς, τὸ γλυκὺ καὶ εὐγενὲς βλέμμα, ὑπὲρ τοὺς
εἶχες συνοδεύσει, κατέστησαν τὸν Κρουστιλλάκ
πλέον ὑπερήφανον, πλέον εὐτυχῇ παρ' ἂν ἤκουε
τὰς κολακευτικωτέρας φιλοφρονήσεις. Ἡσθάνθη
μῖγμα χαρᾶς καὶ φόβου, καὶ ἐπηύξησε τὴν πρὸς
αὐτὴν ἀφοσίωσιν του.

Ἄλλο εὐεξήγητον σύμπτωμα ἀληθοῦς ἔρωτος.

Ἡ πικρὰ προκατάληψις τοῦ ἱππότου δισκα-
δάσθη αἴφνης. Ἐνόησε πόσον τὸ πρόσωπον, ὑπὲρ
παρέστησεν ἦτο γελοῖον, καὶ ἐπειδὴ ἔβλεπε
πράγματα ἀκατανόητα καὶ ἤκουε λόγους παραδό-
ξους προησθάνθη ὅτι ἐν ὅλοις αὐτοῖς ἐγκρύπτε-
ται σπουδαῖόν τι καὶ περίεργον μυστήριον. Ἐσκέ-

φθῇ ὅτι ἡ μεγάλη οἰκειότης τῆς Λάμιας μετὰ τῶν ἀγαπητῶν της, ὅπως τοὺς ἀνόμεζεν, ἐκάλυπτεν ἀναμφιβόλως ἕτερον μυστήριον, καὶ ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ἐσυκοφαντεῖτο κατὰ τρόπον πάντως ἀνάξιον. Ἐσκέφθη προσέτι μετὰ τινος πιθανότητος ὅτι ἡ Ἀγγελικὴ δὲν ἤθελε δεῖξει τόσον μέγαν κυνισμόν ἐνώπιον ἐνὸς ξένου, ἄνευ αἰτίου τινος μεγίστης σπουδαιότητος.

Κατὰ συνέπειαν τῆς σκέψεως ταύτης, ἡ Λάμια κατέστη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Κρουστιλλὰς ὅλως ἀθάνα τῆς ἀποδιδομένης αὐτῇ δολοφονίας τῶν τριῶν συζύγων της.

Τέλος ὁ τυχοδιώκτης ἤρχισε πιστεύων, τόσον ὅ ἔως τὸν μετεμόρφωσεν, ὅτι ἡ ἐρημίτις τοῦ Διαβολοχωρίου ἤθελε νὰ ἐμπαίξῃ αὐτὸν, καὶ προὔτιθετα νὰ διαφωτίσῃ τὴν ὑπόνοιάν του αὐτὴν τὸ ἕδιον ἐσπέρας, ὅτε ἡ χήρα ἤθελε τῷ εἰπεῖν τί ἀπαίτησιν εἶχεν ἀντὶ τῆς χειρὸς της.

Ἐν μόνον πρᾶγμα ἐτάραττε τὸν Κρουστιλλὰς, πῶς ἡ χήρα ἐδυνήθη νὰ πληροφορηθῇ περὶ τοῦ βίου θ' διήγαγεν· ἀλλ' ἐνθυμήθη ὅτι πολλὰς λεπτομερείας τοῦ βίου του ἐδιηγέθη ἐπὶ τοῦ πλοίου ἡ Λικόρνη, ὥστε πιθανὸν ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος τῆς Σκινπιέρης νὰ ἔμαθεν αὐτὰς ἀπὸ τοῦ ἐπιβάτης τοῦ πλοιαρχοῦ Δανήλ.

Τέλος μὲ φρόνησιν καὶ καλαισθησίαν, ἥτις περιποιεῖ τιμὴν εἰς τὸ νέον αἶσθημα τὸ ὁποῖον ἠσθάνετο ὁ Κρουστιλλὰς ἔκαμε τὰς δύο ταύτας ὑποθέσεις.

— Ἡ ἡ Λάμια ἠθέλησε νὰ διασκεδάσῃ καὶ τὸ ἐσπέρας αὐτὸ θὰ μοι εἴπῃ εἰλικρινῶς «Κύριε ἱππότη, ὑπῆρξες εἰς περιέργου αὐθάδης, ὥστε τετυφλωμένος ἀπὸ τὴν ματαιότητα, ὠθούμενος ἀπὸ τὴν φιλοχρηματίαν, ἔδωσες τὸν λόγον σου ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς νὰ γείνης σύζυγός μου, ἐγὼ δὲ ἠθέλησα νὰ σὲ βασανίσω ὀλίγον καὶ νὰ παραστήσω τὸ πρόσωπον ἀγρίας, τὸ ὁποῖον μοι ἀποδίδουν, καὶ πρὸς τοῦτο ὁ κυνηγός, ὁ καταδρομεὺς καὶ ὁ Καραϊβὴς ὄντες ὑπηρετοὶ μου εἰς οὗς ἔχω μεγίστην ἐμπιστοσύνην, μὲ συνέδραμον, καὶ ἐπειδὴ κατοικῶ μόνον εἰς μίαν οἰκίαν μεμονωμένην ἔρχονται ἀλληλοδιαδόχως διὰ νὰ μὲ φιλάτουν· δι' ὅλα λοιπὸν ταῦτα γνωρίζουσα τὰς περὶ ἐμοῦ διαδιδόμενας φήμας, ἠθέλησα νὰ διασκεδάσω μὲ τὴν εὐπιστίαν σου. Σήμερον τὸ πρῶτ' ἐς εἶδον ἀπὸ τὴν ἄκραν τῆς παρόδου ὅτι μὲ κατασκοπεύεις, καὶ ἡ κωμωδία τοῦ δηλητηρίου ἐξυφάνθη μετὰ τοῦ Γιουμαλέν· τὸ δὲ φίλημα τὸ ὁποῖον μοι ἔδωσεν εἰς τὸ μέτωπον...»

Ἐδῶ ὁ ἱππότης ἐφάνη πρὸς στιγμὴν λίαν τετραγμένους προσπαθῶν νὰ δικαιώσῃ τὸ φίλημα· ἀλλ' ἔλυσε πάλιν τὸ ζήτημα λέγων ὅτι κατὰ τὰ ἔθιμα τῶν Καραϊβῶν, ἡ οἰκειότης αὕτη δὲν ἐφαίνετο καὶ τόσον ἐπιλήψιμος.

Ὁ ἱππότης ἐθεώρει ἑαυτὸν ἐκανοποιημένον ἐκ τῆς ἐξηγήσεως ταύτης, καὶ ἀποδίδων δικαιοσύνην (ὀλίγον ἄρα ἴσως) εἰς τὴν χήραν ἐσκέπτετο νὰ παραιτηθῇ ἐλπίδος ἀνοήτου, νὰ παρακαλέσῃ τὴν Λάμιαν νὰ λησμονήσῃ τὸ παρελθόν, νὰ ζητήσῃ ἕνα ὁδηγόν, νὰ ἀναλάβῃ τὸ παλαιὸν ἐβρακωμένον ἱμάτιόν του καὶ τὰς ῥοδόχρους κνημίδας του, καὶ νὰ ζητήσῃ τύχην καλλιτέραν συμμεριζόμενος τὴν τράπεζαν τοῦ ἐντίμου πλοιαρχοῦ τῆς Λικόρνης.

Ἄν τοῦναντίον ἡ χήρα ἔτρεφε σοβαροῦς σκοποὺς διὰ τὸν ἱππότην (τὸ ὁποῖον δυσκόλως ἠδύνατο νὰ παραδεχθῇ, καὶ τοῦ εἶχε τυφλὴν πεποίθησιν εἰς τὴν ἀξίαν του) ἤθελε δεχθῇ αὐτὰς μετ' εὐγνωμοσύνης, ἔστω καὶ ἂν ὤφειλε νὰ πληρώσῃ τὴν εὐτυχίαν ταύτην διὰ τῆς ζωῆς του, μὲ ἀπόφασιν ὅμως ἀκράδαντον νὰ φυλάττῃ αὐτὸς προσωπικῶς τὴν γυναῖκά του, ἀποπέμπων τὸν κυνηγόν εἰς τὸ κυνήγιόν του, τὸν Καραϊβὴν εἰς τὴν πειράγαν του καὶ τὸν καταδρομέα εἰς τὰς καταδρομικὰς ἐργασίας του· ἄλλως δὲ ἡ χήρα πιθανὸν νὰ προὔτιμα νὰ μεταβῇ μετ' αὐτοῦ καὶ κατοικήσῃ εἰς Γαλλίαν.

Ὁφείλομεν νὰ εἰπώμεν, πρὸς τιμὴν τοῦ δυστυχοῦς Κρουστιλλὰς, ὅτι περὶ τοῦ τελευταίου τούτου ἀμυδρὰν εἶχεν ἐλπίδα, διότι ἐθεώρει τὴν πρῶτην ἐξήγησιν τῆς διαγωγῆς τῆς χήρας πολλῶ φρονιμωτέραν καὶ πιθανωτέραν.

Ἐνῷ ὁ ἱππότης Κρουστιλλὰς περιέμενε μετ' ἀνυπομονησίας τὸ ἐσπέρας τῆς ἡμέρας ἐκείνης, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ ᾔνε τόσον γόνιμον εἰς συμβάντα, ἀφοῦ ἡ Λάμια ὑπεσχέθη νὰ τῷ ἀνακοινώσῃ τὰς τελευταίας προθέσεις της, θέλομεν ὁδηγήσει τὸν ἀναγνώστην εἰς τὴν Φορογιάλιν τῆς Μαρτινίκης, πρῶτιστον λιμένα τῆς νήσου καὶ συνήθη διαμονὴν τοῦ διοικητοῦ.

Πρόκειται περὶ νέου γεγονότος ἀνχωμένου εἰς τὴν ἡμετέραν διήγησιν.

Ὁ λιμὴν τῆς Σκινπιέρης, ἐνθα εἶχε προσορμισθῇ ἡ Λικόρνη, ἦτο προωρισμένος πρὸς ἀγκυροβόλησιν τῶν ἐμπορικῶν πλοίων, ὁ δὲ λιμὴν τῆς Φο-

ρογιαλῆς ἦτο προωρισμένος διὰ τὰ πολεμικά πλοῖα.

Καθ' ἣν περίπου ὥραν ὁ Γιουμαλῆς περιδιάβαζε μετὰ τῆς Λάμιας εἰς τὸ Διαβολοχώριον, ὁ σκοπὸς ὅστις κατώπτευεν ἄνωθεν τοῦ μεγάρου τοῦ διοικητοῦ, ἀνήγγειλε τὴν ἔλευσιν μιᾶς γαλλικῆς φρεγάτας· παράυτα δ' εἰδοποιήθη ὁ φρούραρχος τοῦ φρουρίου νὰ ἐτοιμασθῇ ὅπως χαιρετήσῃ, κατὰ τὸ σῆμα, τὴν σημαίαν τοῦ βασιλέως, διότι τότε ἔθος ἦτο νὰ χαιρετῶσι διὰ δέκα κανονοβολισμῶν πᾶν πολεμικὸν πλοῖον καταπλέον εἰς τὸν λιμένα.

Πρὸς μεγάλην ὀμω; ἐκπληξιν τοῦ σκοποῦ ἡ φρεγάτα ἐσταμάτησε τὸν δρόμον τῆς εἰς τὸ πέλαγος; κατεβίβασε μίαν λέμβον εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀπέστειλεν αὐτὴν πρὸς τὸν λιμένα, ἐνὸς τοῦ πλοῖον περιέπλεε περιμένον τὴν ἐπάνοδόν τῆς.

Τὸ γεγονός τοῦτο ἐφάνη τόσον ἔκτακτον, ὥστε ὁ σκοπὸς ἔσπευσε νὰ τὸ ἀναγγείλῃ εἰς τὸν φρούραρχον, ὅπως ἀναστείλῃ τὴν δοθεῖσαν τοῦ κανονοβολισμοῦ διαταγὴν ταύτης δ' ἀνασταλείσης, ὁ φρούραρχος ὑπῆγε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν διοικητὴν τῆς νήσου περὶ τῆς ἀφικνουμένης λέμβου.

Μετὰ μίαν σχεδὸν ὥραν ἡ λέμβος τῆς Γαλλικῆς φρεγάτας προσωρμίσθη εἰς Φορογιαλὴν καὶ ἀπεβίβασεν ἐν πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ὡς ἐκ τῆς ἐνδυμασίαις αὐτοῦ ἐφάνετο διακεκριμένον, συνοδευόμενον ἀπὸ τὸν ὑποπλοίαρχον· ἀμφοτέροι δὲ μετέβησαν παρὰ τῷ διοικητῇ βαρῶνι Ρουπινέλ.

Ὁ ὑποπλοίαρχος ἐπέδωκεν εἰς τὸν βαρῶνον μίαν ἐπιστολὴν τοῦ πλοίαρχου διοικητοῦ τῆς Πυρφόρου, ὅστις διαταγὴν εἶχε νὰ περιμενῇ εἰς τὸ πέλαγος τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀποστολῆς τοῦ Κ. Σεμερῶ, καὶ νὰ ἀναχωρήσῃ πάλιν ἀμέσως· ὥφειλε δὲ συγχρόνως νὰ λάβῃ νωπὰς τινὰς τροφὰς καὶ ὕδωρ διὰ τὸ πλοῖον.

Ὁ ὑποπλοίαρχος εἶχε μεταβῇ πρὸς προμήθειαν τῶν τροφῶν, καταλιπὼν μόνον τὸν Κ. Σεμερῶ μετὰ τοῦ βαρῶνου.

Ὁ Κ. Σεμερῶ ἦτο ἀνὴρ τεσσαράκοντα πέντε μέχρι πεντήκοντα ἐτῶν, χοιρῆς φαίης καὶ ἐλαιώδους, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐστιλβὼν ἔτι πλέον οἱ πρασινόχροες ὀφθαλμοὶ τοῦ ἔφερον ἱμάτιον παρυφασμένον διὰ χρυσοῦ σειραδίου καὶ φενάκην μαύρην. Ἡ φυσιογνωμία του ἦτον εὐφυῆς, οἱ λόγοι του καθαροὶ καὶ σύντομοι, τὸ βλέμμα του δια-

περαστικόν, τὸ στόμα του οὕτως εἰπεῖν ἄνευ χελέων, τόσον ταῦτα ἦσαν μικρά. Οὐδέποτε ἔγελα, καὶ ἂν ἔρριπτε σαρκασμὸν τινα, τὸ ὁποῖον τῷ συνέβαινεν ἐνίοτε, τὸ πρόσωπόν του καθίστατο πλεον τοῦ συνήθους σοβαρώτερον· ἄλλως τε εἶχε τοὺς εὐγενεστέρους τρόπους καὶ συνηθείας, ἡ δὲ γενναϊότης, ἡ ἐχεμύθεια καὶ ἡ ψυχικὴ του γαλήνη ἦσαν τοιαῦται, ὥστε ὁ Κ. Λουδαῖα πολλάκις τῷ εἶχεν ἀναθέσει δυσχερεστάτας καὶ κινδυνωδεστάτας ἀποστολάς.

Ὁ Κ. Σεμερῶ, ἦτον ὅλως διαφορετικὸς τοῦ διοικητοῦ βαρῶνου Ρουπινέλ, χονδροειδοῦς ἀνθρώπου, ὅστις μίαν μόνην εἶχε μέριμναν καὶ ἓνα συλλογισμόν πῶς νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὴν θερμότητα. Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦτο παχὺ, καταπόφυρον καὶ οἱ παραδόξως στρογγύλοι ὀφθαλμοὶ του τῷ ἔδιδον πάντοτε ἥθος ἐκπληξέως.

Ὁ βαρῶνος, τίμιος καὶ γενναῖος ἀλλ' ἀπολύτως ἀνίκανος, ὥφειλε τὴν θέσιν αὐτοῦ εἰς τὴν ἰσχυρὰν προστασίαν τῆς οἰκογενείας Κολβερ, πρὸς τὴν ὁποίαν συνεδέστο διὰ συγγενείας ἐκ μητρός. Διὰ νὰ δεχθῇ ἐπαξίως τὸν ὑποπλοίαρχον τῆς φρεγάτας καὶ τὸν Κ. Σεμερῶ, ὁ βαρῶνος ἐξεδύθη πρὸς μεγίστην του θλίψιν πλατὺ ἐκ λευκοῦ βάμβακος ἱμάτιον καὶ μέγαν ἐξ ἀχύρων πέτασον, διὰ νὰ στολισθῇ μὲ τερατώδη ξανθὴν φενάκην, νὰ περιβληθῇ τὴν κυανόχρουν στολὴν αὐτοῦ χρυσοῖς σειραδίοις ἐξυφασμένην καὶ νὰ φορτωθῇ μὲ βαρὺν τελαμῶνα καὶ ἐν ξίφος. Ἡ θερμότης ἦτο μεγίστη καὶ ὁ διοικητὴς κατηρᾶτο τὴν ἐθιμοταξίαν, ἥς ἐγένετο ἥμα.

— Κύριε, τῷ εἶπεν ὁ Κ. Σεμερῶ, ὅστις ἐφάνετο ὀλοσχερῶς ἀναίσθητος εἰς τὴν ὕψωσιν τῆς θερμοκρασίας, δυνάμεθα νὰ ὀμιλήσωμεν ἀφόβως χωρὶς νὰ μᾶς ἀκούσῃ τις.

— Οὐδεὶς κίνδυνος ὑπάρχει, διότι αὕτη μὲν ἡ θύρα φέρει πρὸς τὸ γραφεῖόν μου ἐνθα οὐδεὶς εἶνε, αὕτη δὲ πρὸς τὴν στοάν, ἥτις εἶνε ὀλοσχερῶς ἔρημος.

Ὁ Κ. Σεμερῶ ἠγέρθη, ὑπῆγε νὰ παρατηρήσῃ τὰ δύο ὑποδειχθέντα μέρη, καὶ ἐπανήλθεν ἔκλεισεν ἐπιμελῶς τὰς δύο θύρας.

— Συγγνώμην, κύριε, εἶπεν ὁ διοικητής, ἀλλ' ἂν μείνωμεν μόνον μὲ τὰ δύο αὐτὰ παραθύρια ἀνοικτά.

(Ἐπεται ἡ συνέχεια.)